

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2010, č. j. 5 Ca 334/2007 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, Krajská pobočka pro Plzeňský kraj, Územní pracoviště Plzeň-město, platebním výměrem ze dne 16. 7. 2007, č. 4240700874, uložila žalobci podle § 15 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 592/1992 Sb."), povinnost zaplatit dlužné pojistné na všeobecné zdravotní pojištění za období od 24. 10. 2003 do 7. 6. 2007 ve výši 834 Kč. Stejný prvoinstanční orgán platebním výměrem ze dne 16. 7. 2007, č. 2140700873, uložil žalobci podle § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. povinnost zaplatit penále na pojistné na všeobecné zdravotní pojištění za období od 24. 10. 2003 do 7. 6. 2007 ve výši 20 472 Kč.

Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky rozhodnutím ze dne 19. 9. 2007, č. j. 10960/07/Kar a č. j. 10961/07/Kar, sp. zn. 4407000565, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a oba shora uvedené platební výměry potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání rozhodčí orgán žalované uvedl, že žalobce byl v období od 24. 10. 2003 veden v kategorii osob samostatně výdělečně činných. Tato skutečnost vyplývá z oznámení pojištěnce ze dne 4. 12. 2003, v němž žalobce prohlásil, že hlavním zdrojem jeho příjmů je živnost. Povinnost žalobce platit zálohu na pojistné za říjen 2003 v této kategorii potvrzuje i záznam obsažený v přehledu o příjmech a výdajích ze samostatné výdělečné činnosti a úhrnu záloh na pojistné za rok 2003, ve kterém se uvádí, že pojištěnec byl zaměstnán pouze na dohodu o provedení práce a neměl minimální mzdu. Žalobce byl tedy v souladu se zákonem povinen platit měsíční zálohy na pojistné ve výši 837 Kč pro rok 2003 a ve výši 1071 Kč pro rok 2004, a to až do doby ukončení podnikání (31. 5. 2007). Zálohy na pojistné za říjen až prosinec 2003 ve výši 837 Kč však uhradil se zpožděním, a to ke dni 9. 12. 2003, 8. 1. 2004 a 9. 2. 2004. Zálohy na pojistné za měsíc leden až duben 2004 byly uhrazeny většinou též se zpožděním, a to ke dni 8. 3. 2004, 9. 4. 2004, 6. 5. 2004 a 31. 5. 2004. Záloha za květen 2004 pak byla uhrazena pouze ve výši 234 Kč ke dni 1. 12. 2004, takže žalobci vznikl dluh na pojistném ve výši 837 Kč, od něhož byla po vyrovnání záloh za rok 2004 odečtena částka 3 Kč. Dlužné pojistné tedy činí 834 Kč. Platbou 1000 Kč ze dne 9. 11. 2004, platbou 500 Kč ze dne 6. 4. 2005 a platbou 500 Kč ze dne 26. 5. 2005 došlo na základě exekuce k částečnému uhrazení předchozího platebního výměru na dlužné pojistné, u něhož tak zbývá uhradit částku 14 832 Kč. Penále za období od 24. 10. 2003 do 7. 6. 2007 bylo vyčísleno z dlužného pojistného za předchozí období a z nového nedoplatku na pojistném. Povinnost platit pojistné je přitom uložena zákonem a neexistuje žádný způsob umožňující se jí zprostit. Nebyly-li pojistné nebo záloha na pojistné zaplaceny ve stanovené lhůtě anebo byly zaplaceny v nižší částce, je plátce pojistného povinen platit penále stanovenou procentní sazbou. Plátci až do zaplacení narůstá penále za každý den prodlení ve výši 0,1 % z dlužné částky, od 1. 1. 2007 ve výši 0,05 %. Důvody uplatněné v odvolání jsou tak ve vztahu k povinnosti platit pojistné a k následnému vyměření penále irelevantní.

V řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí o odvolání žalobce namítl, že je ve finanční tísni a bez dostatku prostředků k obživě. Ze zdravotního pojištění u žalované se odhlásil dne 12. 12. 2001. Odhláška byla vydána bez kopie a převzatý doklad obratem odevzdal na přepážce úřadu práce. Pojistné ve výši 234 Kč zaplatil proto, že v přípise žalované ze dne 7. 1. 2002 byla požadována pouze úhrada této částky. Žalovaná na něm po celou dobu vyžadovala pouze částku 370 Kč, kterou zaplatil. Neprovozoval samostatnou výdělečnou činnost a nedostával podporu v nezaměstnanosti ani sociální dávky. Informace o tom, že není evidován v kategorii, za kterou je plátcem pojistného stát, byla odeslána až dne 5. 11. 2002, kdy již nemohl záležitost řešit zpětně na úřadu práce. V důsledku toho dosáhla částka pojistného pro něho neúnosné výše. Věc se snažil vyřešit smírnou cestou a v tísni podepsal se žalovanou dohodu, jíž však její úředníci vypověděli. Žalovaná tedy zneužila pro něho nepříznivé situace, její jednání bylo nemorální a pokračuje v něm vydáním platebního výměru, který je předmětem nyní posuzované věci. Vyměření penále je pak v rozporu s § 18 zákona č. 592/1992 Sb., neboť podle něho se penále ukládá, nebylo-li pojistné zaplaceno, a nikoliv v případě nemožnosti jeho úhrady. Správní orgány toto ustanovení, které bylo původně určené na neplatiče, překroutily a použily jej na osobu

nacházející se v tísni. V důsledku těchto pochybení žalované došlo podle žalobce k porušení Ústavy České republiky.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 11. 2010, č. j. 5 Ca 334/2007 - 52, žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí rozhodčího orgánu žalované o odvolání jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že plátce je povinen platit penále, nezaplatí-li pojistné či zálohu včas nebo ve stanovené výši. Příslušná pojišťovna je pak povinna zaplacení pojistného i penále na plátci vymáhat. Žalovaná tedy postupovala podle platné právní úpravy a neporušila základní práva žalobce. Úhrada částky 234 Kč na základě přípisu žalované ze dne 7. 1. 2002 je v dané věci irelevantní, neboť ta se týká vyměření dlužného pojistného a penále za období pozdější od 24. 10. 2003. Částka 234 Kč, která byla zaplacena dne 1. 12. 2004 a o jejíž úhradě předložil žalobce k žalobě doklad, pak představuje částečnou úhrady zálohy na pojistném za květen 2004, jak uvedla žalovaná. Tento údaj vyplývá z přehledu plateb založeného ve správním spise a žalobce jej nezpochybnil. V oznámení pojištěnce ze dne 4. 12. 2003 žalobce zmínil skutečnosti platné od 1. 12. 2001 a výslovně uvedl, že jeho hlavním zdrojem příjmů je živnost. V přehledu o příjmech a výdajích ze samostatné výdělečné činnosti a úhrnu záloh na pojistné za rok 2003 žalobce uvedl, že jeho samostatná výdělečná činnost trvala a byla hlavním zdrojem jeho příjmů po celý rok 2003, přičemž připojená poznámka zmiňuje i dohodu o provedení práce, na základě níž neměl pojištěnec minimální mzdu. Dále je nutné poukázat na přehled o příjmech a výdajích ze samostatné výdělečné činnosti a úhrnu záloh na pojistné za rok 2004, ve kterém žalobce uvedl, že v tomto roce jeho samostatná výdělečná činnost trvala po dobu pěti měsíců a byla hlavním zdrojem jeho příjmů. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením žalobce, že se od příslušné pojišťovny odhlásil, že neprovozoval samostatnou výdělečnou činnost a že teprve dne 5. 11. 2002 byl upozorněn na to, že není evidován v kategorii pojištěnců, za kterou je plátcem stát, a již zpětně nemohl věc řešit u úřadu práce. Naopak z uvedených dokladů žalovaná správně dovodila povinnost žalobce platit za období od 24. 10. 2003 zálohy na pojistné v kategorii osob samostatně výdělečně činných, když dobu do tohoto data pokryla svým předchozím rozhodnutím. Žalobce přitom proti skutkovým zjištěním správního orgánu, jeho právnímu hodnocení ani proti výši stanovených záloh nevznesl žádné konkrétní námitky. Rovněž neuplatnil žádné námitky proti závěru žalované, že částky 1000 Kč, 500 Kč a 500 Kč zaplacené ve dnech 9. 11. 2004, 6. 4. 2005 a 26. 5. 2005 byly v rámci exekuce použity na částečnou úhradu předchozího platebního výměru na dlužné pojistné. Nedoplatek na pojistném ve výši 370 Kč, který toliko měla žalovaná podle žalobního tvrzení požadovat, se týkal dřívějšího období roku 2002 a na nyní posuzovanou věc se tedy nevztahuje.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost. V ní namítl, že napadený rozsudek je v rozporu s právem a neodpovídá principům demokratického právního státu. Jím byl aprobován postup úředníků žalované, který představuje nelidské a kruté zacházení v souvislosti s výkonem pravomoci orgánu veřejné moci a působí mu utrpení, neboť je starým a těžce nemocným člověkem bez dostatku prostředků k obživě. Napadený rozsudek je tedy v rozporu s Ústavou České republiky a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Na pojistném zaplatil mnohonásobně více než částku 834 Kč. Částky 1000 Kč, 500 Kč a 500 Kč nezaplatil ve dnech 9. 11. 2004, 6. 4. 2005 a 26. 5. 2005 v rámci exekuce, nýbrž je uhradil dobrovolně ve snaze vyhnout se nekonečným soudním řízením. O řádném placení

pojistného za roky 2003 a 2004 svědčí i přehled o příjmech a výdajích potvrzený finančním úřadem. Dále dokládá kopie dokladů o zaplacení pojistného, z nichž vyplývá, že úhrady pojistného za listopad 2003 až květen 2004 byly provedeny v termínech stanovených zákonem. Z kategorie osob samostatně výdělečně činných se jako plátce pojistného odhlásil od 1. 6. 2004, a tudíž nemůže mít žádný nedoplatek na pojistném do 7. 6. 2007. Záloha pojistného za říjen 2003 pak nečinila 837 Kč, ale alikvotní částku k 24. dni tohoto měsíce. Také tato záloha byla včas uhrazena, a to v dokonce v částce převyšující platbu požadovanou žalovanou. Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalované, že zálohy na pojistné za říjen 2003 až duben 2004 byly hrazeny se zpožděním a záloha za květen 2004 ve výši 1071 Kč byla uhrazena pouze ve výši 234 Kč. Úředníci žalované tedy prováděli ve vyúčtování pojistného různé přehmaty a platby posouvali zpět k dřívějším zálohám. Žalované tedy nic nedluží a její nároky již mnohonásobně uspokojil exekucí svého veškerého majetku. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2010, č. j. 5 Ca 334/2007 - 52, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Plátci pojistného zdravotního pojištění jsou také osoby samostatně výdělečně činné, za něž se pro účely zdravotního pojištění považují také osoby provozující živnost, jak vyplývá z § 4 písm. a) a § 5 písm. b) bodu 2 zákona č. 48/1997 Sb. o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 48/1997 Sb.“). Osoby samostatně výdělečně činné jsou povinny ode dne zahájení samostatné výdělečné činnosti hradit příslušné zdravotní pojišťovně pojistné, a to formou záloh na pojistné a doplatku pojistného, přičemž záloha na pojistné se platí na účet příslušné zdravotní pojišťovny za celý kalendářní měsíc a je splatná od prvního dne kalendářního měsíce, na který se platí, do osmého dne následujícího kalendářního měsíce [§ 8 odst. 1 písm. b), § 12 písm. c) zákona č. 48/1997 Sb. a § 7 odst. 1 věty první, odst. 2 věty první, druhé zákona č. 592/1992 Sb.]. Nezaplatí-li plátce pojistného pojistné ve stanovené výši a včas, je podle § 8 odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. příslušná zdravotní pojišťovna povinna vymáhat na dlužníkovi jeho zaplacení včetně penále. Také podle § 18 odst. 1 věty první zákona č. 592/1992 Sb. je plátce pojistného povinen platit penále, nebylo-li pojistné nebo záloha na pojistné zaplaceno ve stanovené lhůtě anebo bylo-li zaplaceno v nižší částce, než ve které mělo být zaplaceno, přičemž výše penále činí 0,1 % (0,05 % od 1. 1. 2007) dlužné částky za každý kalendářní den, ve kterém některá z těchto skutečností trvala.

Z těchto ustanovení zákona č. 48/1997 Sb. a zákona č. 592/1992 Sb. je tedy zcela zřejmé, že plátce je povinen uhradit pojistné i penále a zdravotní pojišťovna je povinna jejich zaplacení na plátci vymáhat, a to bez ohledu na jeho nepříznivou ekonomickou či sociální situaci. K témuž závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud i ve svém předchozím rozsudku ze dne 15. 3. 2007, č. j. 3 Ads 85/2005 - 77, který lze dohledat na www.nssoud.cz,

a který byl vydán ve věci stejných účastníků týkající se dlužného pojistného stěžovatele za období od 1. 1. 1993 do 23. 10. 2003. V tomto judikátu se totiž uvádí, že *„ustanovení § 8 odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ukládá zdravotní pojišťovně povinnost vymáhat zaplacení pojistného včetně penále, pokud nejsou hrazeny řádně a včas. Není ve volné dispozici tohoto správního orgánu zaplacení případného dluhu na pojistném osoby samostatně výdělečně činné prominout pouze na základě odkazu na její nepříznivé ekonomické a sociální podmínky.“* Jestliže tedy žalovaná v dané věci při rozhodování o uložení povinnosti zaplatit dlužné pojistné a penále nepřihlížela k osobním a majetkovým poměrům stěžovatele, nemůže to mít za následek porušení některého z jeho ústavně či mezinárodní smlouvou zaručeného základního práva. Tvrdosti, které se případně vyskytly při předepsání penále, může zdravotní pojišťovna následně odstraňovat formou jeho prominutí, jak vyplývá z § 53a zákona č. 48/1997 Sb. Toliko v tomto řízení tedy mohla být zohledněna nepříznivá sociální a ekonomická situace stěžovatele. Na možnost podání žádosti o odstranění tvrdosti, která by se vyskytla při předepsání penále, byl přitom stěžovatel upozorněn v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 12. 6. 2007, č. j. 4407000565-1-SŘ-Zr, avšak podle obsahu správního spisu této možnosti nevyužil.

Stěžovatel dále nikterak nedoložil své tvrzení, že v rozhodné době nebyl osobou samostatně výdělečně činnou a od prosince 2001 se odhlásil ze zdravotního pojištění u žalované, přičemž tyto skutečnosti nevyplývají ani ze správního spisu. Naopak v něm se nachází oznámení pojištěnce ze dne 4. 12. 2003, v němž stěžovatel uvedl skutečnosti platné od 1. 12. 2001 a v němž prohlásil, že hlavním zdrojem jeho příjmů je živnost a že si je vědom své povinnosti platit pojistné. V přehledu o příjmech a výdajích ze samostatné výdělečné činnosti a úhrnu záloh na pojistné za rok 2003 stěžovatel uvedl, že samostatná výdělečná činnost byla v tomto roce hlavním zdrojem jeho příjmů po celých 12 kalendářních měsíců a zaměstnán byl pouze na dohodu o provedení práce bez minimální mzdy. Dále se ve správním spise nachází přehled o příjmech a výdajích ze samostatné výdělečné činnosti a úhrnu záloh na pojistné za rok 2004, ve kterém stěžovatel uvedl, že samostatná výdělečná činnost byla v tomto roce hlavním zdrojem jeho příjmu po dobu pěti měsíců. Z evidence žalované dále vyplývá, že stěžovatel vykonával samostatnou výdělečnou činnost do 31. 5. 2004. V rozhodnutí žalované o odvolání se sice nesprávně uvádí, že stěžovatel podnikal až do 31. 5. 2007, na což poukázala i zástupkyně žalované při jednání před Městským soudem v Praze. Toto pochybení však nemá žádný vliv na správnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť dlužné pojistné bylo stěžovateli vyčísleno za toliko částečnou úhradu zálohy na pojistné za květen 2004 a penále za dlužné pojistné z předchozího období do 23. 10. 2003 a z nového nedoplatku na pojistném. Uvedená zjištění tedy zcela jasně svědčí o tom, že stěžovatel v době od 24. 10. 2003 do 31. 5. 2004 působil jako osoba samostatně výdělečně činná a z tohoto titulu měl zákonnou povinnost platit pojistné. K témuž závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 15. 3. 2007, č. j. 3 Ads 85/2005 - 77, taktéž ve vztahu k období od prosince 2001 do 23. 10. 2003. V něm navíc poukázal na to, že *„stěžovatel svým dopisem ze dne 1. 12. 2003 a při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně dne 4. 12. 2003 potvrdil, že přestože byl od 12. 12. 2001 hlášen na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, nepovažoval své zabezpečení za dostatečné, a proto i nadále pokračoval ve výkonu samostatné výdělečné činnosti. Dále oznámil, že od 12. 9. 2003 je sice zaměstnán v pracovním poměru, avšak provozování živnosti je hlavním zdrojem jeho příjmů. Na základě takto stěžovatelem učiněných oznámení správní orgán prvního stupně provedl změnu ve svém registru, aby údaje v něm obsažené*

odpovídaly skutečnosti, vystavil nové vyúčtování pojistného a následně vydal platební výměry na nedoplatek dlužného pojistného a dlužného penále." O postavení stěžovatele jakožto plátce pojistného v kategorii osob samostatně výdělečně činných tedy nelze mít v projednávané věci žádné pochybnosti.

Zbývá tedy posoudit, zda skutečně stěžovateli v rozhodné době vznikl dluh na pojistném a do vydání platebního výměru ho neuhradil. Záloha na pojistné je podle § 7 odst. 2 věty druhé zákona č. 592/1992 Sb. splatná od prvního dne kalendářního měsíce, na který se platí, do osmého dne následujícího kalendářního měsíce, jak již bylo zmíněno. Připadne-li však poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den (§ 26b odst. 3 zákona č. 592/1992 Sb.). V dané věci tedy konec splatnosti lhůty pro úhradu zálohy na pojistné za říjen 2003 nastal až dne 10. 11. 2003, z čehož je zřejmé, že dluh na pojistném za tento měsíc nemohl být stěžovateli vyčíslen předchozím platebním výměrem za období od 1. 1. 1993 do 23. 10. 2003. Povinnost úhrady tohoto dluhu tak mohla být stěžovateli uložena až v nyní projednávané věci, která zahrnovala dobu od 24. 10. 2003 do 7. 6. 2007. Po začátku tohoto období stěžovatel uhradil zálohu na pojistné ve výši 837 Kč až dne 9. 12. 2003. Tato platba musela být použita na úhradu zálohy na pojistné za říjen 2003, a nikoliv za listopad 2003, neboť podle § 15 odst. 2 písm. c), d), odst. 3 zákona č. 592/1992 Sb. má-li plátce pojistného vůči zdravotní pojišťovně splatný závazek, je povinen ho splácet nejprve na nejstarší nedoplatek pojistného a teprve poté na běžné platby pojistného. Platbou v částce 837 Kč ze dne 9. 12. 2003 tedy byla uhrazena záloha na pojistné za říjen 2003, a nikoliv za listopad 2003, jak nesprávně tvrdí stěžovatel. Podobně další platbou v částce 837 Kč ze dne 8. 1. 2004 byla uhrazena záloha na pojistné za listopad 2003, a nikoliv za prosinec 2003, jak taktéž stěžovatel nesprávně tvrdí. Platbou v částce 837 Kč ze dne 9. 2. 2004 byla uhrazena záloha na pojistné za prosinec 2003, a nikoliv za leden 2004, jak rovněž nesprávně tvrdí stěžovatel. Platbou v částce 1071 Kč ze dne 8. 3. 2004 stěžovatel neuhradil zálohu na pojistné za únor 2004, nýbrž teprve za leden 2004. Platbou v částce 1071 Kč ze dne 9. 4. 2004 byla uhrazena záloha na pojistné za únor 2004, a nikoliv za březen 2004, jak nesprávně tvrdí stěžovatel. Podobně platbou v částce 1071 Kč ze dne 6. 5. 2004 nebyla uhrazena záloha na pojistné za duben 2004, nýbrž teprve za březen 2004. Konečně pak platbou v částce 1071 Kč ze dne 31. 5. 2004 byla uhrazena záloha na pojistné za duben 2004, a nikoliv za květen 2004, jak nesprávně tvrdí stěžovatel. Platba v částce 234 Kč ze dne 1. 12. 2004 tak musela být použita na částečnou úhradu zálohy na pojistné za květen 2004 ve výši 1071 Kč, a nikoliv k dorovnání zálohy za leden 2004, což taktéž nesprávně tvrdí stěžovatel. Tomu se tedy doklady o zaplacení záloh na pojistné, které předložil v řízení o žalobě i o kasační stížnosti, nepodařilo prokázat, že v období od 24. 10. 2003 do 31. 5. 2004 mu žádný dluh na pojistném nevznikl. Naopak se lze ztotožnit se závěrem žalované, že celkový dluh na pojistném za tuto dobu činil 837 Kč a po vyrovnání záloh na pojistné za rok 2004 činil 834 Kč.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení obsažené v žalobě, že úhradu částky toliko ve výši 234 Kč vyžadovala žalovaná v přípise ze dne 7. 1. 2002, neboť tento požadavek se evidentně nemohl vztahovat k záloze na pojistné za květen 2004. Požadavek žalované na zaplacení částky 370 Kč, který je zaznamenán na dokladu předloženého stěžovatelem v řízení o žalobě, se týkal nedoplatku na pojistném do počátku roku 2002, který tedy taktéž předcházel nyní posuzovanému období. Stěžovatel pak ničím nedoložil,

že platbou v částce 1000 Kč ze dne 9. 11. 2004, platbou v částce 500 Kč ze dne 6. 4. 2005 a platbou v částce 500 Kč ze dne 26. 5. 2005 nedošlo na základě exekuce k částečné úhradě předchozího platebního výměru na dlužné pojistné za období od 1. 1. 1993 do 23. 10. 2003, nýbrž právě k úhradě zálohy na pojistné za květen 2004. Z přehledu o příjmech a výdajích ze samostatné výdělečné činnosti a úhrnu záloh na pojistné za roky 2003 a 2004, na které stěžovatel poukázal, tato skutečnost nevyplývá. Naopak v příslušných příjmových pokladních stvrzenkách, které stěžovatel připojil k žalobě, se uvádí, že platby jsou určeny na *„PV poj 4240301706“*, což nasvědčuje jeho vůli použít je právě na úhradu platebního výměru Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, Okresní pojišťovny Plzeň-město, ze dne 5. 12. 2003, č. 4240301706, kterým byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit dlužné pojistné za období od 1. 1. 1993 do 23. 10. 2003 ve výši 16 832 Kč.

Lze tedy uzavřít, že v rozhodné době stěžovateli dluh na pojistném ve výši 834 Kč skutečně vznikl a do vydání platebního výměru ze dne 16. 7. 2007, č. 4240700874, nebyl uhrazen. Vyčíslení penále za období od 24. 10. 2003 do 7. 6. 2007 ve výši 20 472 Kč, které bylo provedeno platebním výměrem ze dne 16. 7. 2007, č. 2140700873, z dlužného pojistného za předchozí období a z nového nedoplatku na pojistném, pak nebylo stěžovatelem napadeno, a proto se jím Nejvyšší správní soud nezabýval.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2010, č. j. 5 Ca 334/2007 - 83, ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti advokátka Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová. V takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 120 a § 35 odst. 8 věta první s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 2400 Kč, která se skládá z částky 2100 Kč za jeden úkon právní služby [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů] a z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) Advokátkou účtovaný úkon právní služby ze dne 7. 2. 2011 týkající se prostudování spisu Nejvyšší správní soud zahrnul pod úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a odměnu za něj samostatně nepřiznal. Celkově tedy ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu